

[Arnth Jensen.]

Ændringsforslag Nr. 2 vedrører de forskellige Aflønningsformer, der ifølge § 24 kan anvendes for Kirketjenere. Efter Lovforslaget er der Mulighed for Oprettelse af honorarlønnede Stillinger, Oprettelse af Tjenestemandstillinger og overenskomstmæssige Aftaler. Det vil være mere naturligt, at Bestemmelsen bliver affattet saaledes, at Oprettelsen af Tjenestemandstillinger nævnes først, idet den fulde og varige Tilknytning til Kirken, som Tjenestemandstillingen er Udtryk for, maa anses for den naturligste Ansættelsesform, medens Antallet af honorar- og overenskomstilønnede Kirkebetjente efter Forholdets Natur maa blive væsentligt større end Tjenestemandantallet. I Overensstemmelse hermed foreslaas Oprettelse af Tjenestemandstillinger placeret som Nr. 1 og Oprettelse af honorarlønnede Stillinger placeret som Nr. 2 i § 24.

Ændringsforslag Nr. 3 gaar ud paa Berigtigelse af en Ombryderfejl, der har sneget sig ind ved Trykningen af Lovforslaget. Ændringsforslag Nr. 5 har til Hensigt at sikre en Præst mod at gaa ned i pensionsgivende Lønning, naar bortses fra det almindelige pensionsgivende Tillæg, ved den nye Lovs Ikrafttræden. Det foreslaas, at en saadan Nedgang godtgøres ham ved et eller om fornødent flere af de for hans Lønningsklasse fastsatte Alderstillæg. Endvidere har man optaget en Bestemmelse om en Kirkebetjent, som har haft Honorar; ved Omdannelse af denne Stilling til Tjenestemandstilling kan han faa Forskellen mellem Tjenestemandslønningen og Honoraret godtgjort ved personligt Tillæg.

Endelig skal jeg vende mig til Ændringsforslag Nr. 4 vedrørende Bestemmelserne om den særlige Adgang til at afskedige en Præst. Dette Spørgsmaal om særlige Regler for en Præsts Afskedigelse er ikke af ny, men af gammel Dato. Det kirkelige Udvalg af 1928 har paa en Række Møder gennemdrøftet dette Spørgsmaal, og af Udvalgets Betænkning fremgaar det, at af Udvalgets 23 tilstedeværende Medlemmer var ved Afstemningen 18 reelt for en saadan Bestemmelse, men ikke alle kunde tiltræde Formuleringen af det Forslag, der blev vedtaget. Men langt det overvejende Flertal baade af Præster og af Lægfolk anerkendte dog altsaa Tanken. Og da Spørgsmaalet nu igen blev rejst i Lønningskommissionen, var det samme Tilfældet: et Flertal erkendte Tankens Rigtighed, men naar man ikke stillede direkte Forslag, var det, fordi man mente, at Kommissionens Opgave kun var af lønningsmæssig Karakter, og man mente

derfor, at dette Spørgsmaals Løsning retteligst maatte høre hjemme paa selve Rigsdagen.

Imidlertid tog den højtærede Kirkeminister Tanken op og stillede i Lovforslagets § 77 direkte Forslag om en saadan Paragraf. Der er den Forskel paa det nu foreliggende Forslag og det, der stillede i det kirkelige Udvalg, at medens man i det kirkelige Udvalg gik ud fra, at det burde være Menighedsraadet, der skulde rejse Sagen, er det baade i det oprindelige Forslag fra Ministeren og i den enstemmige Udformning, Paragraffen nu har faaet i Udvalget, overladt til Biskoppen og Provsten at skønne over, om den paagældende Præst bør indstilles til Afsked, hvorefter det er Ministeren, der afgør Sagen. I Ministerens Forslag hed det, at der skulde være et Misforhold til Stede mellem Præsten og Menigheden for at begrunde en saadan Afskedigelse. Over for denne Formulering af Paragraffen blev der baade ved Sagens første Behandling her i Tinget og under Udvalgsbehandlingen ytret Betænkelighed, idet man frygtede, at denne Formulering muligvis kunde give Anledning til Krav om Afskedigelse i Tilfælde af, at en Præst ved sin Opfattelse af kirkelige Spørgsmaal kunde være kommet i en saadan Uoverensstemmelse med sin Menighed, at han af denne Grund kunde blive indstillet til Afsked. Dette har ikke været Tanken med Paragraffen; og for at klargøre, hvad man mener med en saadan Paragraf, er Udvalget nu i fuld Enighed naaet til den Formulering, der findes i Ændringsforslag Nr. 4, hvorefter det udtrykkeligt siges, at Paragraffen kan bringes i Anvendelse i det Tilfælde, at en Præst gennem sin Præstegerning det paagældende Sted har vist Mangel paa Evne til at varetage sit Embede. Vi lægger meget stærk Vægt paa Ordene „det paagældende Sted“, idet det meget vel kan tænkes, at hvis en saadan Mand søger Forflyttelse i rette Tid, kan han paa et andet Sted komme til at udøve en præstelig Gerning til Velsignelse baade for ham selv og for den Menighed, han der kommer til at tjene. Jeg føjer til, at jeg er overbevist om, at der rundt om i Landet sidder Præster, som baade for deres egen og for Kirkens Skyld bør indse, at netop det paagældende Sted passer de ikke til, og at de derfor maa anstrenge sig for at faa en anden Virkeplads. Og naar det nu er Biskoppen og Provsten, der dog maa betragtes som ikke blot Præstens tilsynsførende, men ogsaa som hans Værge, der til syvende og sidst skal indstille til Afsked, saa maa man ogsaa gaa